

המביא גם פרק ראשון גימין

מסורת הש"ס

(א) חולין ו. (ה) ה. יבמות
ט: מחזיקים מח: (ז) (פ)
מחזיקים מחזיקים הלכות
מש: מחזיקים מחזיקים (ה)
(ג) קטנה מח: (ד) (ה)
רש של הדם, (ה) (ה)
ט. ט: (ו) (ז) (ח)
שבת י: דיה ר' נתן וחס'
חולין י: דיה ר' נתן וחס'
פסחים קו: דיה ר' שמעון
והוש' יבמות ט: דיה קיד'
(ה) (ה)
יבמות ו: דיה טעל וחס'
סוכה ה. דיה ואל יוסח'

תורה אור השלם

1. אמרתו אלשון דרך
קטפוטו כלשון ישר
שם מחסום בעד ישר
לגורו. תהלים ל ב
2. וזהו דלי התחלל
אל תחת במצולתו דרכו
באש עקש מחסום
תהלים לו א
3. אל תעשה ישראל
אז גיל עשתיים ב יתה
מעל אלקך אהבת אתן
גדל גרנות ג' ד
4. כשר אל ישועה יין
ימר שר לשרו.
שיריו כו ט
5. וקעה ודרכו
והישרש כו ט
6. וקעה ודרכו
והישרש כו ט
7. בה אמר ארצי יי הסיר
המצפצפת והרים היקעה
ואת אל והא השקעה
והנה והתשרי.
ויקחאל כל ז
8. בה אמר יי אם
שליטם וכן רבים וכן גגו
ועבר וענני אל אינך
על: (תוס א ז)

גליון הש"ס

גב' אי סתומא הוה
אמינא תנ"ס וסריא דמנא.
ע"י מנינה דף קו ע"כ
נרש"י ד"ה ומלא: שם
סתומא דא"י ע"י חוכן
דף כא ע"ל תד"ה אלו
ל"ה: תוס' ד"ה השתא
בהשתן וכו' דננאי הוא
לצדיק. ע' מהרש"ם
הנחמתי ריש פס"ד:

לעזי רש"י

ניחל (ניאזיל). תצור
שחור (צור שחור)
כאמצעות חומר כימי
החורט את הכלי.

מוסף רש"י

בהמתן של צדיקים.
חמורו של רבי פנחס
בן יאיר (יבמות צט.).
אין הקב"ה מביא
תקלה על דים. שחלל
הנחשו דבר האסור לה
(חולין סה). בפולמוס של
אספסיינוס. חיל שהביא
אספסיינוס על ירושלים
(סוטה סט.).

בְּהִמָּתָן עַל דְּרוּקִים. בְּהַל שִׁחְטִין (חולין דף ה'): אָבֵר מִן הָיִי. שְׂנֵאֵב
מִמֶּהם אָבֵר מִן הַשְּׁחִיטָה וּמִמֶּנּוּ אֵימָתוֹ חֲסָבוּ עֲבָדָיו אָבֵר מִן הָיִי
וְהִבְיָאוּ חֲתָמָיו שֶׁלָּא יֵצֵא: הַשּׁוֹמְדִים עָלָיו. לַחֲרֹךְ וּלְגָדָה: וְצִידִי
לְמוֹסְרִי. כִּי בָדִי לְהִלָּשׁ עָלָיו: לְגָדִי. מֵרִבִּי וּמִקִּטְעֵנִי: גִּיבֵא.

היה חולק עליו: קולר. שלשלת של
ברזל שנתחם שם המוכנים למלכות
בית. לשורר. ומרא. לשורר. בבית
ההוא: ששם: ימר שר. יהא. בית
כמור: מארגיא. שם מקום:
קקא. כעס מחמת צער שצער.
קקא הוא לשון שלדס מתעבר על
קקא או על רב אחרים כמו קקא קקאמי
(מלס א יט) וכמו בקנאס או קקאמי
(ממדר ה): נעקס גימא. שחול
מתחם יורד לחיו לשער מונומתי:
כנילא. היו עושין עטורת לחשים
של זה וכפך בצבות ומחזירם
בגפית ומלח שקורין יייל ייש של
יורד והדס: כפולומם. חיל שבעה
ועל האירוס. מפרש בכרך במלח
דסותה (ד מט): טבלא דחד פומא והוא
שול המקשקש: רב חללא. מלמד
על רב הונא הוא היה אהרל משיב
בפניו וי קס רב הונא אהרל ליה רב
חללא לרש גלותא קרא כמי: מה
ענין כו'. והלא מנצח מזגדי הכהה
הוא: סאלים מדרבנן. איט אסור
הוא: מדרבנן וקרא בעשרה של מלך
מיירי שהיה מתנבא שחבטל הכהה
ויגלה דקריה בגולה: ומסדאין מילך.
שגלם. שגלם: דרבין: שגלם.
מאומתים והכי קאמר קרא אס
שגלם מונומתי וכל שכן אס רביס:
וכן גווא ועבר. הרי הן משולים
לעובדים כהה על ידי גווא שגוואה
עוברת קי גווא מהן לזדקס ירבו:
ועצמך

מטעמא כל שיש לו קנאה על
אלא מעתה "צקלב ומדמנה ו
ארגיזא הכא הוה אמר בה מ
מי שיש לו צעקת גלויא על
דיש גלותא לרב הונא כלילא
של אספסיינוס גזרו על עטרה
אפנוי"א"ל רב חסדא קרא
והרם העטרה זאת לא זאת
מצנפת אצל עטרה אלא ל
בראש כל אדם נסתלקה מצ
אדם אדהכי אתא רב הונא
אלא חסדא שמך וחסדאין מ
גזיל כלילא לברתיה א"ל לא
דומיא דכ"ג כגברי אבל כני
יומנין א"ל משמיה דרב אמר
הקב"ה לישראל הסר המצנפת
הקב"ה רבש"ע זאת להן לישראל
אמר להן לא זאת להן לישראל
והעמידו צלם בהיכל דרש רב
אמר לה משמיה דרב אסי
רבים וכן גזרו ועבר וגו' אם
צדקה וכ"ש כשהן מרובין מאי
מנכסיו ועושה מהן צדקה ניצ
עוברות במים אחת גזוזה ואחת

ומפרש ריב"א משום דלכהן הדין
מיהו אומר ר"י דאשכחן בלשון הגו
אחד מהן ואפילו היו שוות נקט ה

למימרינהו בניהותא כי היכי דליקבלו מיניה
אמר ר' אשי אנא לא שמייעא לי הא דרבה בר
בר חנה וקיימיתיה מסברא א"ר אבהו לעולם
אל יטיל אדם אימה יתירה בתוך ביתו שהרי
אדם גדול הטיל אימה יתירה בתוך ביתו
ואכילוהו דבר גדול ומנ' ר' תיננא בן גמליאל
האכילוהו ס"ד^ה השתא בהמתן של צדיקים
אין הקב"ה מביא תקלה על ידם צדיקים עצמן
לא כ"ש אלא בקשו להאכילו דבר גדול ומאי
ניהו אבר מן החי שלח ליה מר עוקבא לר'
אלעזר בני אדם העומדים עלי וכידי למסרם
למלכות מהו שרטט וכתב ליה יאמרת
אשמרה דר' מחטא כלשונא אשמרה לפי
מחסום בעוד רשע לנגדי אע"פ שרשע
לנגדי אשמרה לפי מחסום שלח ליה קא
מצערי לי טובא ולא מצינא דאיקום בהו שלח
ליה ירום לה' והתחולל לו דום לה' והוא
יפילם כך חללים חללים השכם והערב עליהן
לכבדם^ה והן כלין מאיזוהו הדבר יאמר מפי
ר"א ותגונהו לנגדי בקולר שלחו ליה למר
עוקבא זמרא מנא לן דאמר שרטט וכתב

להו' א"ל תשמח ישראל אל גיל כעמים
ולישלח להו' מזהב כבשיר לא ישתו יין ימר
שכר לשותיו * אי מזהוהו ה"א ה"מ זמרא
דמנא אבל דפומא שרי קמ"ל א"ל רב הונא
בר נתן לרב אשי מאי דכתיב קינע ודימונה
ועדעדה א"ל * מתוותא דארץ ישראל קחשיב
א"ל אמו אנא לא דינענא דמתותורא דא"ל קא
חשיב אלא רב גביהא מארינא אמר בה
בירו ודומם שוכן עדי עד עושה לו דין א"ל
נסנה הכי נמי א"ל אי הוה רב גביהא מבי
קמא רב אחא מבי חזאיה אמר בה הכי כל
בחירו ודומם שוכן בסנה עושה לו דין א"ל
מנא לן דאסור א"ל מדרבנן דתנן יפולמוס
תננים ועל האירוס אדהכי קסר רב הונא
כתיב כה אמר ה' אלהים הים המצופת
השפלה הגבוה והגבוה השפיל וכי מה ענין
מנא לך בזמן שמצופת בראש כ"ג עטרה
פת מראש כ"ג נסתלקה עטרה מראש כל
אשכחניהו דהוי יתבי א"ל האלהים מדרבנן
לך רבינא אשכחיה למר בר רב אשי דהוה
דבר לה מר הסר המצופת ותרם העטרה א"ל
י לא מאי זאת לא זאת דרש ר' עירא
וזימני א"ל משמיה דרב אסי בשעת שאמר
ל תרם העטרה אמרו מלאכי השרת לפני
ר' אלא שהקדימו לפניו בסיוי נעשה לנשמע
ל שהשפילו את הגבוה והגביהו את השפל
עירא וזימני א"ל משמיה דרב אמי וזימני
מאי דכתיב כה אמר ה' אם שלמים וכן
יראה אדם שמונותיו מצומצמין יעשה מהן
וכן נגזר ועבר תנא דבי ר' ישמעאל כל הגזר
מדינה של גיהנם משל לשתי רחילות שהיו
אינה נזוה נזוה עברה ושאינה נזוה לא עברה
וענית

לא היה יצן והיתה גדולה קרויה מגנעת אבל ש
רא דקרי נמי מנפת לשל הדיוט בפרק בראשונה ביו
א בראש כ"ג לפי שאין אסור אלא לחתנים דמפרש

5

עין משפט
נר מצוה

בַּה אִמִּי פִּיה מַהֲלִי
 חֹנֵן וְחֹזֵק הַלֵּלִי
 טוֹשֵׁעַ חֲרִיטִי כִּי שָׁפָה
 פִּסְיָהּ (וּפְסִי עַיִן):
 בְּרַב גַּמִּי פִּיה מַהֲלִי
 תַּעֲנִית הַלֵּלִי יָד תִּמְנֵן
 עֲשֵׂן מַדְרִיגָה גַּם טוֹר שִׁיעַ
 אֲרִיזִי כִּי תִּתֵּן סַעֲפִיךָ גַּם
 |וְכִרְז אֲלֶסֶךָ בְּרִכּוֹת פִּיהּ
 דָּף כִּד: וְכִרְזָה שֶׁ שֶׁסִּימָן
 :[ב]

בו ד מ" שס הלע"ו
עוש"ע שס סע" ד:

תוספות רי"ד

אלוהים מר עובדא ליר
שארזו חרן ארז עירמין
עלי רשח כח בירי למסור
למלכות מהו. שרשט
וכחל ור אשמרה דיר
מחטא בלשון אשמרה
לי מחטוס בעדו רשט
לגדו ארם שרשע לגדו
אשמרה לי מחטא ולא
ליה קמעתור לי טחוס ור
צניא למקם ביר שרל
ליד דוס ור והתחיל
ליר דוס ור ורוא יפילם
החורב חללים הספס
החורב לבית מדרשן ור
בלין מחטא אר צחק
שחית מכות' ור אצח
מחב' מדרמיתא חג ור
מחב' ר' אין מחב'.
פ' ור תיבות (מרחבין)
בלא שיטוט ארבע ור
מחבין בלשון ור

שקבאק זימער און
 דאסן ווי שוורד וועלן
 בבית המשתאות שרשט
 וכתב אל שחמט ישראל
 א גיל בעטנים מי
 שבע שנה אל שני די
 אל ריש לנחלת לרב הונא
 כלילא אל דאדור
 מי היו עושם לחתים
 עטרתו של זהב ושל
 כסף צבצורת ומחול
 בגפרית ופזיז שוורדי
 גייל אל בן אמר די הסר
 כתוב כח ספר די הסר
 המצפנת והרה המטרת
 ויהי כען מצפנת אל
 עטרת אל לומר לך
 בזמן המצפנת בראש
 כח גדול עטרת אל
 אל ארם נחלקתה מצפנת
 בראש כ"ג נחלקתה כ"ג
 מראש כל אדם; ברינא
 שכתובת למי בן כלילא
 אשר רקא גייל כלילא
 להרשיה אל אל סכו
 מר ארם המצפנת ארם
 המטרת אל רומי ארם
 כביר ואי לך ורגן
 שפלי קרר פארט דרמטה
 כמולמסל של טיטוס דר
 עטרתו של כלה אלמא
 שני גיורתי היו פילמסוט
 הראשון של חתנים
 גנור על עטרת של חתנים
 וכלמסול אחרון של
 חתנים גנור צב על עטרת
 הכול ייל שאן עטרת
 עטרת הכלה בעטרת
 חתנים חתנים גיורתי
 עטרת חתנים אל שני
 אל של מלך גנורתי אל
 של ורד של חתן חתן
 ושמואל אמר אל של
 ורד ושל דרס אמר אל
 עטרת חתנים אל שני
 חתן ולוי אמר אל שני
 קיים של חתן חתן גיורתי
 עטרת הכלה אמר אל
 רבה בן חתן עטרת
 וזה חתן מבי אחר
 עטרת הכלה עטרת זהב
 אל עטרת חתנים אל
 מלח אמר חתנים אל
 וזה וחסא לכלה אל שני
 עטרת חתן ולחתנים